

Ο κόσμος καίγεται!

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΤΗ έκδοση αυτή πραγματοποιήθηκε από την ΓΔ Περιβάλλον, σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Διατίθεται επίσης στην ιστοθέση του Διαδικτύου (internet) για τους νέους και το περιβάλλον, της ΓΔ Περιβάλλον: http://europa.eu.int/comm/environment/youth/index_gr.html

Σενάριο: Benoît Coppée
Εικονογραφήσεις: Nicolas Viot
Τεχνική παραγωγή: Qwentes KANTOR

***Η Άμεση Ευρώπη είναι μια υπηρεσία που σας βοηθά να βρείτε
απαντήσεις στα ερωτήματά σας για την Ευρωπαϊκή Ένωση***

**Ένας νέος αριθμός δωρεάν τηλεφωνικής κλήσης:
00 800 6 7 8 9 10 11**

Περισσότερες πληροφορίες για την Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχονται από το Internet μέσω του εξυπηρετητή Europa (<http://europa.eu.int>).

Βιβλιογραφικό δελτίο υπάρχει στο τέλος του τεύχους.

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2005

ISBN 92-894-8894-8

© Ευρωπαϊκές Κοινότητες, 2005
Επιτρέπεται η αναπαραγωγή με αναφορά της πηγής.

Printed in Belgium

ΤΥΠΩΜΕΝΟ ΣΕ ΑΝΑΚΥΚΛΩΜΕΝΟ ΧΑΡΤΙ

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΪΓΕΤΑΙ!

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

2005 — 20 σ. — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-8894-8

Η έκδοση διατίθεται δωρεάν, μέχρις εξαντλήσεως των αποθεμάτων, στην εξής διεύθυνση:

Commission européenne (Ευρωπαϊκή Επιτροπή)

Direction générale de l'environnement (Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος)

Centre d'information (BU9 - 0/11) (Κέντρο Πληροφόρησης)

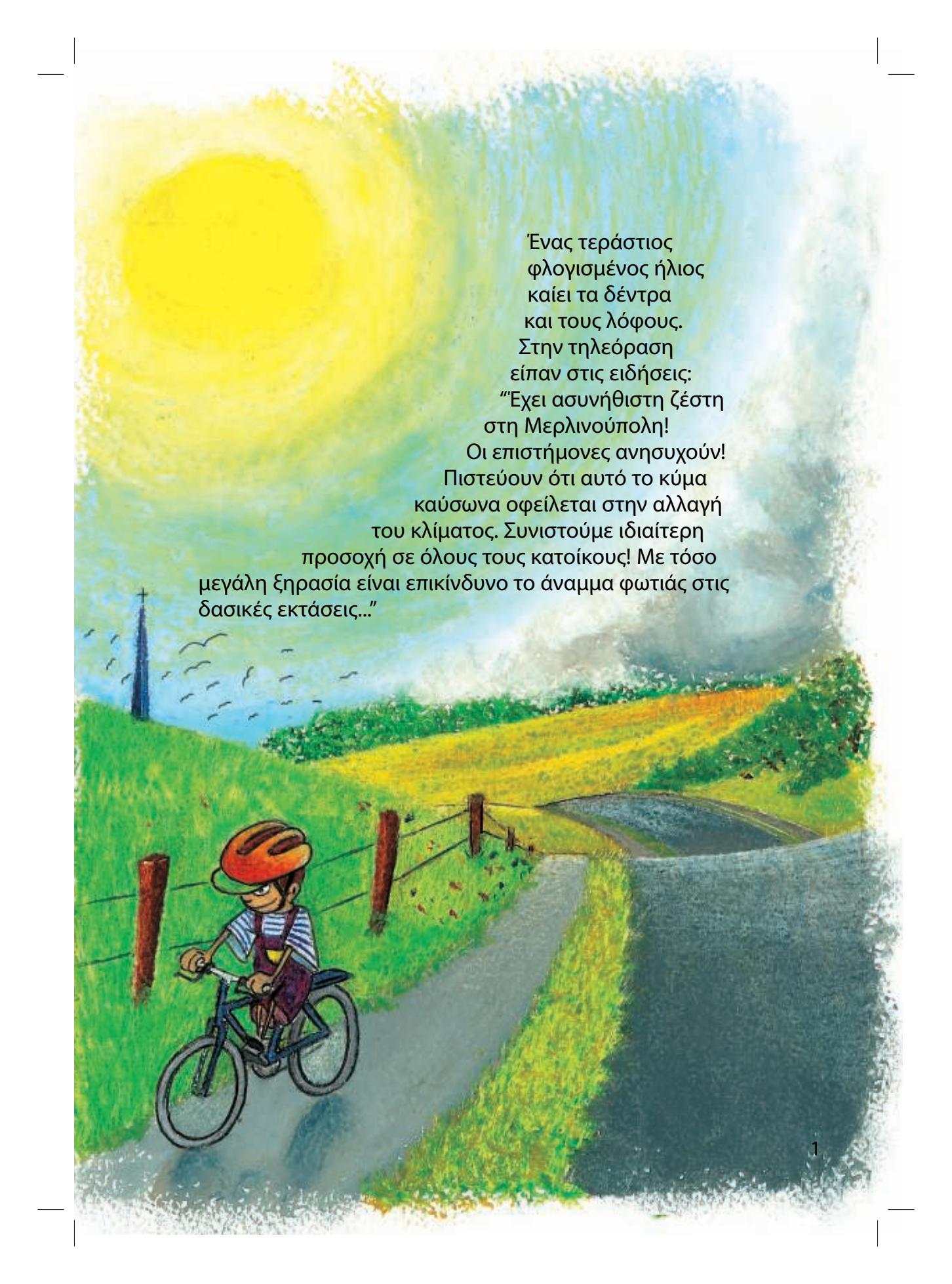
B-1049 Bruxelles

Fax: 32-2 299 61 98

E-mail: env-pubs@cec.eu.int

KH-64-05-838-GR-C

Ένας τεράστιος
φλογισμένος ήλιος
καίει τα δέντρα
και τους λόφους.
Στην τηλεόραση
είπαν στις ειδήσεις:
“Έχει ασυνήθιστη ζέστη
στη Μερλινούπολη!
Οι επιστήμονες ανησυχούν!
Πιστεύουν ότι αυτό το κύμα
καύσιμα οφείλεται στην αλλαγή
του κλίματος. Συνιστούμε ιδιαίτερη
προσοχή σε όλους τους κατοίκους! Με τόσο
μεγάλη ξηρασία είναι επικίνδυνο το άναμμα φωτιάς στις
δασικές εκτάσεις...”

Ο Θωμάς κάνει βόλτα
στην εξοχή. Τι όμορφο και
ήσυχο τοπίο! Έξαφνα, ένας
ήχος σειρήνας σχίζει τη
σιωπή. ΙΟΥ!... ΙΟΥ!... ΙΟΥ!...ΙΟΥ!
Ένα πυροσβεστικό περνάει
με βιάση: ΒΡΟΥΜ! Ένα δεύτερο:
ΒΡΟΥΜ! Ένα τρίτο... Πώ-πώ! Κοίτα
εκεί κάτω! Μια τεράστια στήλη μαύρου
καπνού ανεβαίνει στον ουρανό. Πυρκαγιά
στο δάσος, λίγο έξω από τη Μερλινούπολη! Καταστροφή!
Του Θωμά σφίχτηκε η καρδιά του.

Σκέφτηκε τη φίλη του, τη Λίλα, την αλεπού. Ευχήθηκε μ' όλη του την καρδιά να μην παγιδεύτηκε μέσα στις φλόγες. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για εκεί που ήταν η φωτιά. Οι πυροσβέστες έμοιαζαν με πολεμιστές που φορώντας τις πανοπλίες τους πάλευαν με το πορτοκαλόχρωμο τέρας. Οι τεράστιοι σωλήνες τους εκτόξευαν τόνους νερού, ενώ ένας πυκνός μαύρος καπνός κάλυπτε τα πάντα. Ο Θωμάς κατάπνε καπνό και άρχισε να βήχει, γι' αυτό και κάλυψε το στόμα με την μπλούζα του.

Ένας πυροσβέστης ούρλιαξε:

“Η πυρκαγιά είναι τεράστια! Δεν θα έχουμε αρκετό νερό στο βυτιοφόρο!”

Ο αρχιπυροσβέστης στράφηκε προς το ποτάμι. Το βλέμμα του σκοτείνιασε:

“Με όλη αυτή την ξηρασία, ούτε το ποτάμι έχει νερό! Είναι φοβερό!”

Ο Θωμάς γύρισε το κεφάλι προς όλες τις κατευθύνσεις, φωνάζοντας: “Λίλα! Πού είσαι; Λίλα! ΛΙΛΑΑΑΑ!”

Την ίδια εκείνη στιγμή, η Λίλα, η αλεπού, πήγε και χώθηκε ανάμεσα στα πόδια του Θωμά.

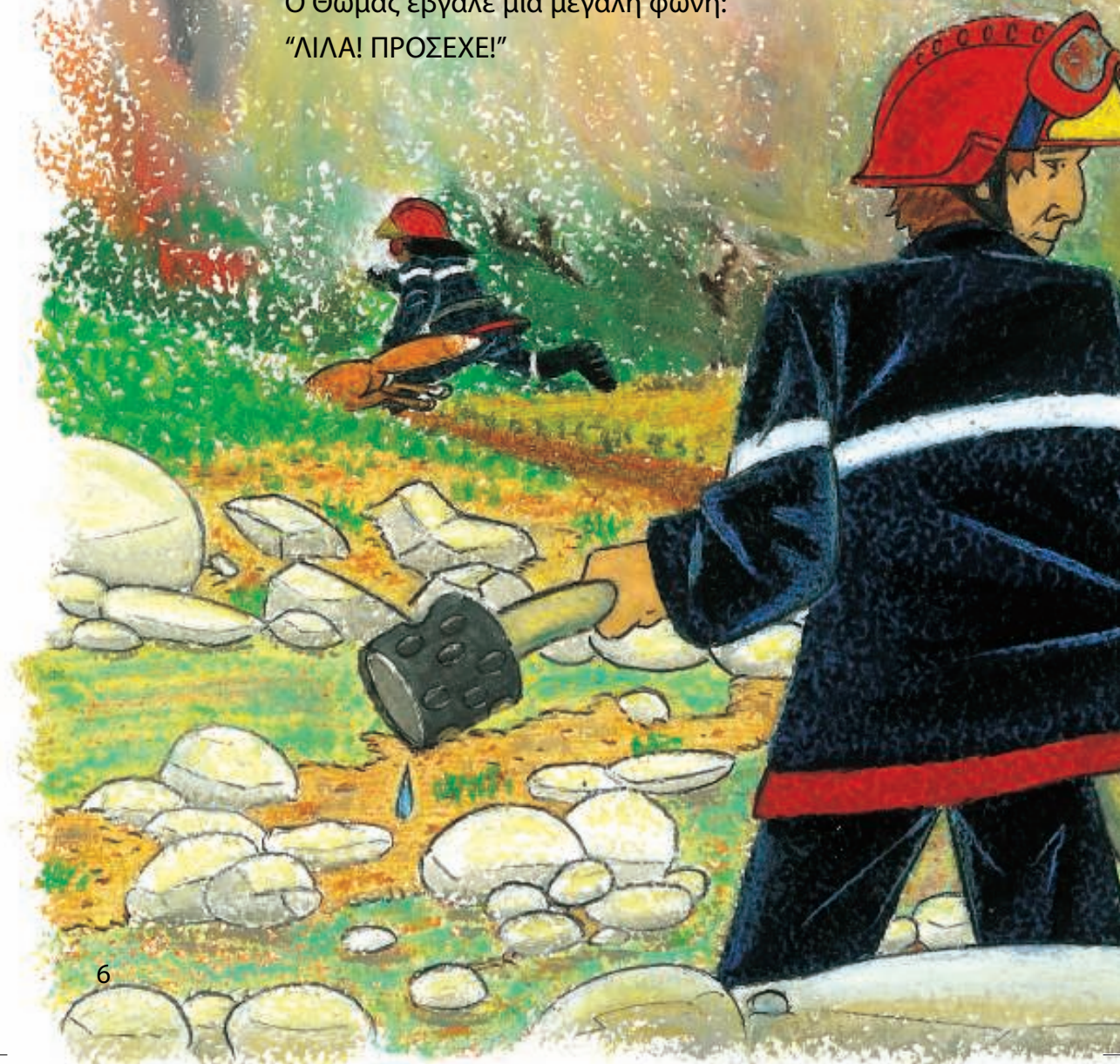
“Αχ, Λίλα! Πόσο χαίρομαι που είσαι καλά!”

Όμως η Λίλα έμοιαζε τρομοκρατημένη. Όλο κι έχωνε τη μουσούδα της ανάμεσα στα πόδια του Θωμά κι έφερνε γύρους, κυνηγώντας την ουρά της. Πήγε και δάγκωσε το παντελόνι ενός πυροσβέστη που τον έλεγαν Μαξ. Αυτός γονάτισε μπροστά της και τη ρώτησε:
“Τί τρέχει αλεπουδίτσα”; Τί θέλεις να μας πεις;”

Η Λίλα έβγαζε μικρές κραυγούλες. Έμοιαζε να λέει:
“Ακολουθείστε με, ακολουθείστε με!” Η αλεπού
όρμησε προς τη φωτιά. Χάθηκε! Την κατάπια
ένα μικρό μονοπάτι που αμέσως το ζώσαν οι
φλόγες. Ο Μαξ έτρεξε ξωπίσω της, διασχίζοντας
το πύρινο τείχος. Ύστερα, η σιωπή. Ο Θωμάς
αφουγκράστηκε, αλλά το μόνο που μπόρεσε να
ακούσει ήταν ο ρόγχος της θεριεμένης φωτιάς.
Ο Θωμάς έβγαλε μια μεγάλη φωνή:
“ΛΙΛΑ! ΠΡΟΣΕΧΕ!”

Ο αρχιπυροσβέστης πλησίασε το Θωμά.

“Μη νοιάζεσαι”, του είπε. “Ο Μαξ είναι ο καλύτερος πυροσβέστης σε ολόκληρη τη χώρα· η Λίλα είναι σε καλά χέρια! Όμως, πρέπει να βρούμε νερό και γρήγορα!”

Ο Θωμάς είχε μια ιδέα.

“Ξέρω μια κρυμμένη πηγή! Είναι εκεί κάτω, στο βάθος της σπηλιάς!”

“Είσαι βέβαιος;”, ρώτησε ο αρχιπυροσβέστης.

“Ναι, είμαι βέβαιος!”, αποκρίθηκε ο Θωμάς.

Το πρόσωπο του αρχιπυροσβέστη έλαμψε.

“Εντάξει!”, είπε. “Θα ξετυλίξουμε το σωλήνα ως εκεί.
Πήγαινε με ως την πηγή! Μα πρώτα πές μου, πώς σε λένε;”
“Θωμά”, αποκρίθηκε το αγόρι και έτρεξαν και οι δυο τους
προς τη σπηλιά.

Όπως έτρεχαν, ρώτησε ο Θωμάς: “Γιατί κάνει τόση ζέστη
στην Μερλινούπολη; Είπαν στην τηλεόραση ότι...”

“Ναι, το άκουσα και εγώ στις ειδήσεις. Όμως, Θωμά, το πρόβλημα είναι πως ο πλανήτης θερμαίνεται όλο και περισσότερο. Ξεκίνησαν μεγάλες κλιματικές αλλαγές. Έτσι θα έχουμε και καύσωνες και καταιγίδες και πλημμύρες κι άλλες φυσικές καταστροφές! Οι πάγοι του Βόρειου και του Νότιου Πόλου λειώνουν. Το ίδιο και οι παγετώνες στα ψηλά βουνά σαν τις Άλπεις. Το νερό από τους πάγους τρέχει από τα ποτάμια προς τη θάλασσα και το επίπεδο της θάλασσας ανεβαίνει. Υπάρχουν νησιά και ακτές που κινδυνεύουν να βυθιστούν! Κι από την άλλη πλευρά, αν η γη θερμαίνεται όλο και περισσότερο, μερικές χώρες θα γίνουν έρημοι!”

“Μα γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;”, ρώτησε ο Θωμάς.

Ο αρχιπυροσβέστης είχε κομμένη την ανάσα, όμως προσπάθησε να εξηγήσει, όπως μπορούσε.

“Γνωρίζεις τους καπνούς και τα καυσαέρια που εκπέμπουν τα αυτοκίνητα και τα αεροπλάνα και τα εργοστάσια και τόσα άλλα πράγματα;”

“Ναι, όλα αυτά τα ξέρω”, είπε ο Θωμάς.

“Λοιπόν, όλα αυτά τα αέρια τα λένε: “αέρια θερμοκηπίου”. Ανεβαίνουν ψηλά στην ατμόσφαιρα που δημιουργεί ένα είδος διάφανης φουσαλίδας γύρω από τη γη. Και εκεί ψηλά, αυτά τα αέρια παγιδεύουν τη θερμότητα της γης, όπως ένα γυάλινο θερμοκήπιο παγιδεύει τη θερμότητα για να κάνει τα φυτά να μεγαλώνουν γρηγορότερα. Αλλά εκπέμπουμε τόσα πολλά αέρια θερμοκηπίου που η γη θερμαίνεται όλο και περισσότερο. Κατάλαβες;”

“Ναι”, είπε ο Θωμάς. “Κατάλαβα. Υπάρχει λοιπόν στ’ αλήθεια πρόβλημα με τον καιρό”.

Όμως, έφθασαν στη σπηλιά.

“Ζήτω, φθάσαμε! Νάτην η σπηλιά!”, φώναξε ο Θωμάς. Δώστε μου το σωλήνα!”

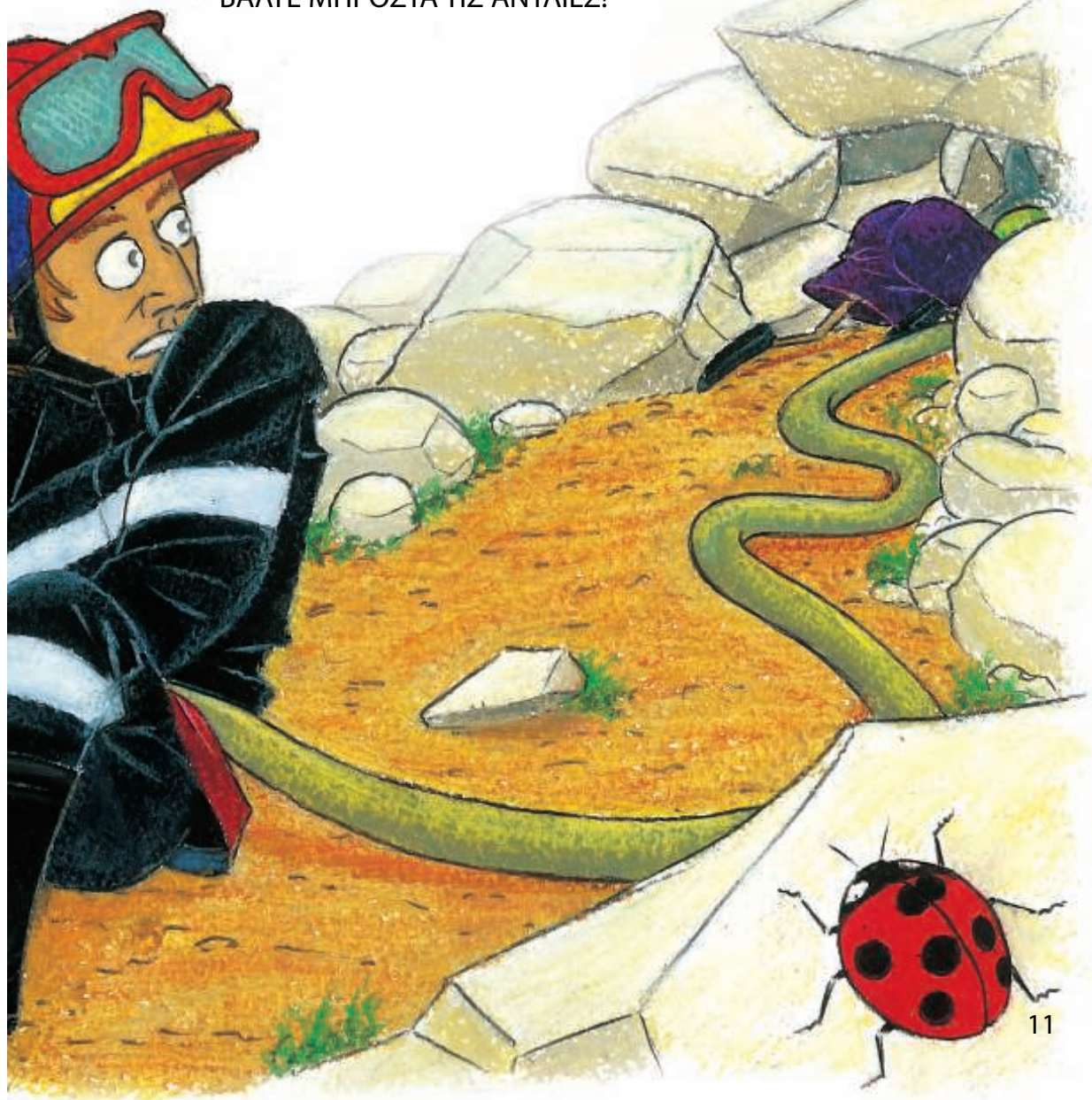

Ο Θωμάς πήρε την άκρη του σωλήνα και χώθηκε στη σπηλιά. Σε λίγο, ακούστηκε η φωνή του ν' αντηχεί μέσα από το σκοτάδι:

“ΕΝΤΑΞΕΙ! ΝΕΡΟΟΟ!...”

Ο αρχιπυροσβέστης κατάλαβε. Φώναξε στους άνδρες του:

“ΒΑΛΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΙΣ ΑΝΤΛΙΕΣ!”

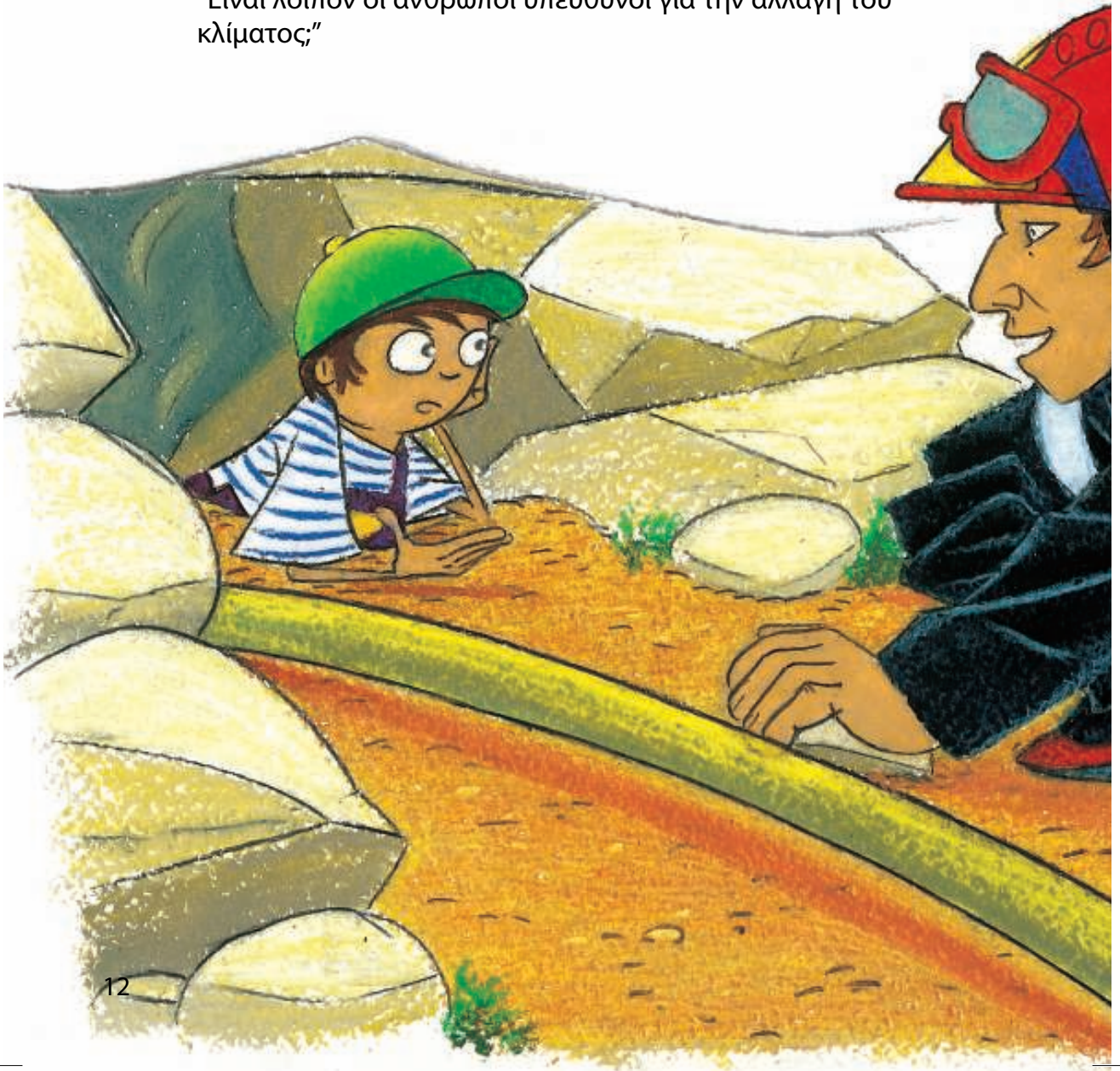
Όσο γεμίζει με νερό από την πηγή, ο σωλήνας τεντώνεται.

“Μπράβο Θωμά”, φώναξε ο αρχιπυροσβέστης.

“Έχει αρκετό νερό για να σβήσουμε τη φωτιά! Ζήτω!”

Ο Θωμάς βγήκε από τη σπηλιά με το λασπωμένο του πρόσωπο να λάμπει από χαρά. Πήγε και κάθισε δίπλα στον αρχιπυροσβέστη. Κοιτάζοντάς τον στα μάτια, τον ρώτησε:

“Είναι λοιπόν οι άνθρωποι υπεύθυνοι για την αλλαγή του κλίματος;”

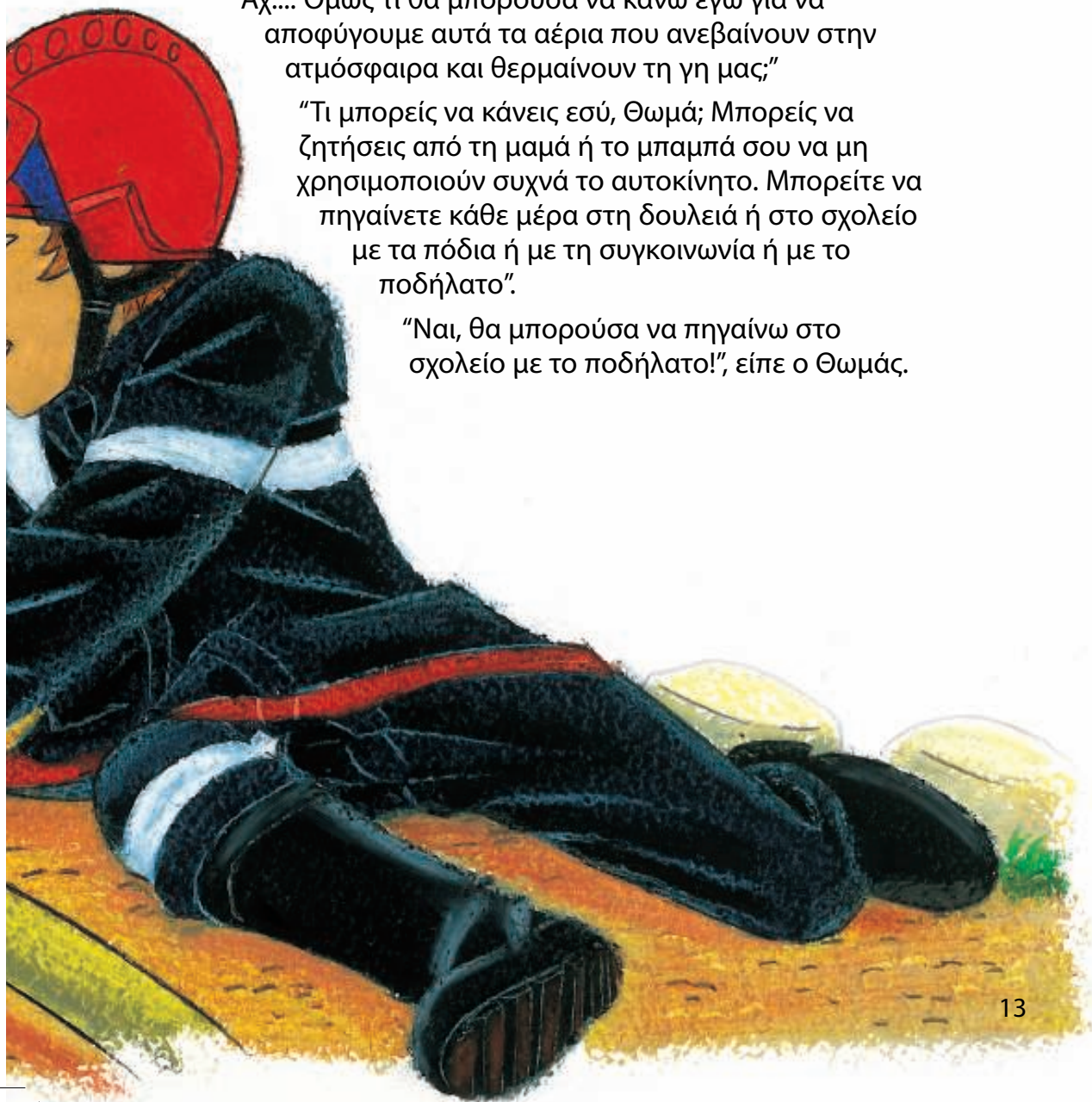
Η αρχιπυροσβέστης έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ύστερα, αποκρίθηκε:

“Ναι, Θωμά, είμαστε όλοι υπεύθυνοι! Τα αέρια θερμοκηπίου βγαίνουν από τα αυτοκίνητά μας, τα αεροπλάνα μας, τα εργοστάσιά μας, ακόμα και από τα πυροσβεστικά μας οχήματα.”

“Αχ... Όμως τί θα μπορούσα να κάνω εγώ για να αποφύγουμε αυτά τα αέρια που ανεβαίνουν στην ατμόσφαιρα και θερμαίνουν τη γη μας;”

“Τι μπορείς να κάνεις εσύ, Θωμά; Μπορείς να ζητήσεις από τη μαμά ή το μπαμπά σου να μη χρησιμοποιούν συχνά το αυτοκίνητο. Μπορείτε να πηγαίνετε κάθε μέρα στη δουλειά ή στο σχολείο με τα πόδια ή με τη συγκοινωνία ή με το ποδήλατο”.

“Ναι, θα μπορούσα να πηγαίνω στο σχολείο με το ποδήλατο!”, είπε ο Θωμάς.

“Μπράβο! Ύστερα θα μπορούσες να μην αφήνεις ανοικτό το παράθυρο στο δωμάτιό σου όταν λειτουργεί η θέρμανση. Γιατί οι εγκαταστάσεις θέρμανσης εκπέμπουν κι αυτές αέρια θερμοκηπίου και γιατί πρέπει να εξοικονομήσουμε ενέργεια!”

“Ναι, βέβαια”, είπε ο Θωμάς.

“Θα ξαφνιαζόσουν πολύ, Θωμά, αν ήξερες πόση από τη θέρμανση των σπιτιών σπαταλιέται. Ο άνεμος μπαίνει από τις χαραμάδες της πόρτας κι απ’ τα παράθυρα που δεν κλείνουν πολύ καλά. Και όλα αυτά μας υποχρεώνουν να θερμαίνουμε ακόμα περισσότερο τα σπίτια μας! Και όσο περισσότερο θερμαίνουμε, τόσο περισσότερο παράγουμε αέρια θερμοκηπίου!”

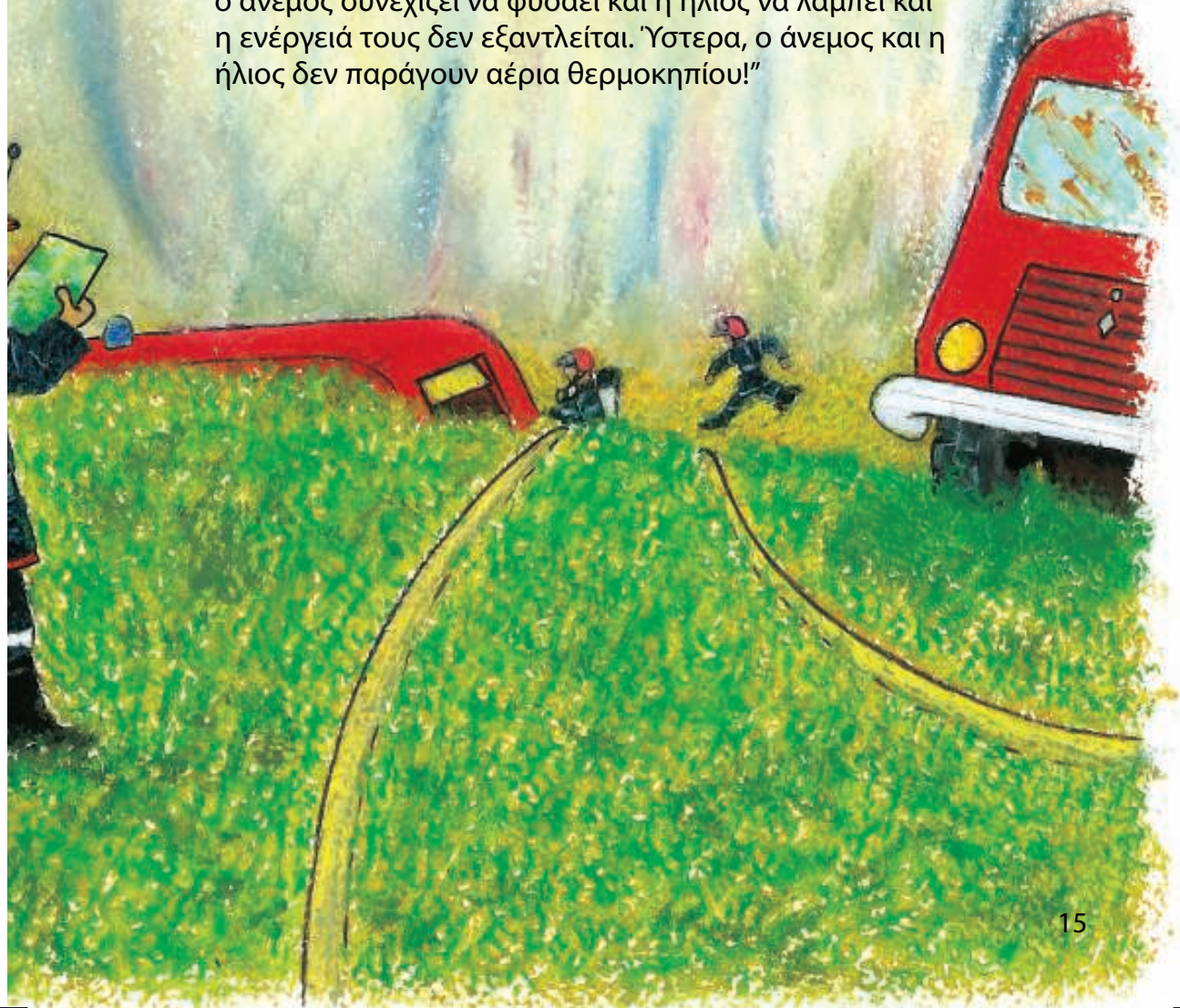
“Ποτέ δεν σκέφτηκα κάτι τέτοιο”, είπε ο Θωμάς. “Είναι στ’ αλήθεια πολύ ενδιαφέρον! Λοιπόν, τί άλλο μπορώ να κάνω εγώ;”

“Τι άλλο μπορείς να κάνεις; είπε ο αρχιπυροσβέστης. Μπορείς να φροντίζεις να κλείνεις όλα τα φώτα που δεν είναι απολύτως απαραίτητα. Γιατί και η ηλεκτρική ενέργεια παράγεται σε εργοστάσια που και αυτά εκπέμπουν αέρια θερμοκηπίου! Γι’ αυτό το πρωί, πριν φύγεις για το σχολείο, κοίταξε αν είναι κλειστά τα φώτα στο δωμάτιό σου”.

“Θα το κάνω!”, είπε ο Θωμάς. “Και τί άλλο;”

“Μπορείς να ζητήσεις από τους γονείς σου να αγοράζουν ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται από τον άνεμο ή τον ήλιο... Αυτές τις λέμε “ανανεώσιμες πηγές ενέργειας”, γιατί ο άνεμος συνεχίζει να φυσάει και η ήλιος να λάμπει και η ενέργειά τους δεν εξαντλείται. Ύστερα, ο άνεμος και η ήλιος δεν παράγουν αέρια θερμοκηπίου!”

Έξαφνα, ακούστηκε μια βαριά φωνή:

“ΓΥΡΙΣΑΜΕ!”

Ήταν ο Μαξ, ο πυροσβέστης, μαζί με τη Λίλα! Γύρισαν σώοι και αβλαβείς απ’ τη φωτιά! Ο Θωμάς και ο αρχιπυροσβέστης ένοιωσαν να τους πλημμυρίζει η χαρά μόλις τους είδαν και η χαρά τους μεγάλωσε βλέποντας πως οι πυροσβέστες έλεγχαν πια τη φωτιά με το νερό της μυστικής πηγής.

Ο Μαξ, κατάκοπος και με μαυρισμένο πρόσωπο, έχει δάκρυα στα μάτια. Ψιθυρίζει:

“Κοίτα τι μου ζήτησε να σώσω η Λίλα... Τα τέσσερα μικρά της αλεπουδάκια!

Η Λίλα τρίβει το κεφαλάκι της πάνω στο Θωμά.

“Αυτό λοιπόν ήθελες να μας πεις, Λίλα, της είπε χαϊδευτικά ο Θωμάς.

Ο αρχιπυροσβέστης χάιδεψε το κεφάλι του Θωμά.

“Ναι Θωμά, ήθελε να σώσει τα παιδιά της! Και χάρη σε σένα και...”

Μια ξαφνική λάμψη διέκοψε τα λόγια του.

Ήταν ένας φωτογράφος που τον ακολουθούσε ο δήμαρχος της Μερλινούπολης. Ο δήμαρχος προχώρησε προς τον αρχιπυροσβέστη και του ‘σφιξε το χέρι. ΦΛΑΣ! Άλλη μια φωτογραφία.

“Φοβερή ζέστη!”, είπε ο δήμαρχος. ΦΛΑΣ! Έσκυψε και πήρε αγκαλιά το Θωμά. ΦΛΑΣ! Ο δήμαρχος σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο με ένα μαντήλι. ΦΛΑΣ!

“Μπράβο”, είπε ο δήμαρχος. Χάρη σε σας, χάρη στη σκληρή σας δουλειά και το θάρρος σας, σβήστηκε η φωτιά του δάσους της Μερλινούπολης! Θέλω να σας εκφράσω τη βαθιά μου ευγνωμοσύνη και να σας προσφέρω αυτά τα μετάλλια...”

ΦΛΑΣ!

Η Λίλα, ο Θωμάς και ο Μαξ -κρατώντας στα χέρια τους τα τέσσερα μικρά αλεπουδάκια- προχώρησαν προς το δήμαρχο. Ο Θωμάς είπε:

“Κύριε Δήμαρχε... κοιτάξτε λίγο αυτά τα τέσσερα μικρά αλεπουδάκια. Παραλίγο να πεθάνουν σήμερα... Κι όλα αυτά γιατί το κλίμα αλλάζει! Πιστεύω πως θα πρέπει να δώσετε αυτά τα μετάλλια σε εκείνους που προσπαθούν να σώσουν τη γη!”

ΦΛΑΣ! Άλλη μια φωτογραφία.

“Αλήθεια;” είπε ο δήμαρχος. Όμως σκεφτόμουν... ήθελα...”

Τότε πήρε το λόγο ο αρχιπυροσβέστης.

“Κύριε δήμαρχε, εμείς είμαστε πυροσβέστες. Δεν κάνουμε παρά τη δουλειά μας. Αλλά βλέπουμε πως η γη θερμαίνεται όλο και περισσότερο. Η σημερινή πυρκαγιά στο δάσος δεν είναι τυχαία. Είναι προφανές πως υπεύθυνοι είμαστε εμείς, οι άνθρωποι. Το κλίμα αλλάζει!

Και λέγοντας αυτά, ο αρχιπυροσβέστης πήρε τα μικρά της Λίλας και τα έσφιξε στην αγκαλιά του. Τι όμορφα που ήταν! ΦΛΑΣ! Άλλη μια φωτογραφία.

“Θα ήθελα κάτι να πω”, είπε ο Θωμάς: “Γιατί να μην δώσετε μετάλλια σε όλους όσους μετακινούνται με ποδήλατο κάθε μέρα και όλους όσους χρησιμοποιούν ενέργεια που παράγεται από τον άνεμο και τον ήλιο και όλους εκείνους που αφήνουν τα αυτοκίνητά τους και παίρνουν το λεωφορείο... Δώστε μετάλλια σε όλους όσους προσπαθούν να σταματήσουν την παραγωγή αερίων θερμοκηπίου! Αυτοί οι άνθρωποι είναι οι αληθινοί ήρωες!”

“Ο δήμαρχος χαμογέλασε στο Θωμά.

“Θαυμάσια ιδέα! Θα κάνω κάτι γι’αυτό, αμέσως τώρα!”

Η φωτιά έσβησε. Το πρωί, οι φωτογραφίες βρίσκονταν σε όλες τις εφημερίδες της Μερλινούπολης. Βλέπουμε το δήμαρχο με τον αρχιπυροσβέστη. Βλέπουμε το Μαξ να χαμογελάει, δίπλα στο πυροσβεστικό. Βλέπουμε και το Θωμά, που έμοιαζε κουρασμένος. Αλλά η πιο όμορφη από όλες τις φωτογραφίες ήταν εκείνη που έδειχνε τη Λίλα να ταΐζει τα μωρά της. Ήταν όλοι τους σώοι και αβλαβείς. Αλλά πήραν τέτοια τρομάρα...

